
EL RETORN *de la* LLÚDRIGA

Generalitat de Catalunya

BIBLIOTECA DE CATALUNYA. DADES CIP

Puche i Moré, Carme

El Retorn de la llúdriga

I. Puche, Carles, il. II. Catalunya. Generalitat III. Títol

1. Llúdrics - Catalunya - Narrativa infantil

849.9-3 19

EL RETORN DE LA LLÚDRIGA

© Generalitat de Catalunya

Primera edició: desembre 1998

Tiratge: 5.000 exemplars

Dipòsit legal: B-47.215-1998

Autora: Carme Puche i Moré

Il·lustracions: Carles Puche i Rius

Els autors agraeixen la col·laboració de: Enric Sullà

Disseny, fotocomposició i impressió: Ret, sal

AQUESTA PUBLICACIÓ HA ESTAT

REALITZADA AMB PAPER ESTUCAT ECOLÒGIC

El retorn de la llúdriga

Hi havia una vegada un món sense noms. O, més ben dit, un món on els animals no sabien els noms de les coses. Hi havia una terra que es deia Terra, on baixaven rius que en deien Rius que anaven fins a una mar que en deien Mar.

En un racó d'aquest món, hi havia un animal petit i juganer amb una cua llarga i suau. Tenia els ulls rodons i foscos i un morro on sempre es movien uns bigotis de seda. De vegades, el confonien amb una rata, però aquest animal era més gran, més llarg i, fins i tot, més especial. Li agradava jugar dins l'aigua i estar sempre en remull.

Aquest animal era una *Lúdriga*. Però ella no ho sabia, perquè aquest era un món on els animals no sabien els noms de les coses.

La nostra llúdriga tenia molt temps lliure. Com que podia trobar fàcilment menjar i lloc on aixoplugar-se, passava moltes hores sense tenir res a fer. Però no us penseu que es quedava creuada de braços o mirant la tele. No, la llúdriga no era gens mandrosa. Era poc amant de la llum del sol i preferia esperar que la tarda hagués passat i sortir al capvespre, sota la fosca i a la llum d'alguna estrella. Després d'estirar les cames curtes i l'ampla cua, sortia del cau amb els ulls encara lleganyosos. Vivia en un cau construït amb una sortida al riu i una altra a la riba, entre la vegetació.

Arrossegant una miqueta de son, es posava dins l'aigua del riu d'una manera molt cautelosa i tranquil·la. Començava a nedar amb el cap fora de l'aigua, com si li fes por despenjar-se, i finalment es capbussava per rentar-se la cara i així treure's les últimes lleganyes que encara duïa enganxades.

Un cop tenia el cap sota l'aigua, els bigotis se li comencaven a bellugar i, com si fossin un radar, podia detectar ràpidament qualsevol peix que passés despitat a prop seu.

Aquell **barb** llustrós que

acabava de passar seria el seu primer àpat. Era llavors quan la nostra llúdrega passava en funcionament les seves mans amb dits units per membranes que li permetien nedar molt i molt de pressa i... nyam! Ja tenia el barb agafat amb la boca.

Quan tenia la panxa ben plena, només li calia preocupar-se de jugar i moure's dins l'aigua. Començava a matinar i el sol despuntava, i la nostra llúdrega ja s'havia arraulit al cau i tornava a agafar el son.

Un mati un soroll estrany la va despertar un xic més d'hora.

Quan va intentar sortir del cau, va veure que un cap negre tapava l'entrada. Txac-txac-txac, cridava estri-
dent aquell ani-
mal. La llúdriga
va decidir abando-
nar el cau per la

sortida que donava a l'ai-

gua. Però, tan bon punt va ser al riu, l'animal se li va plantificar a sobre el cap.

-Però, que fas? -va dir la llúdriga enfadada.

-Txac-txac-txac! -va contestar l'animal.

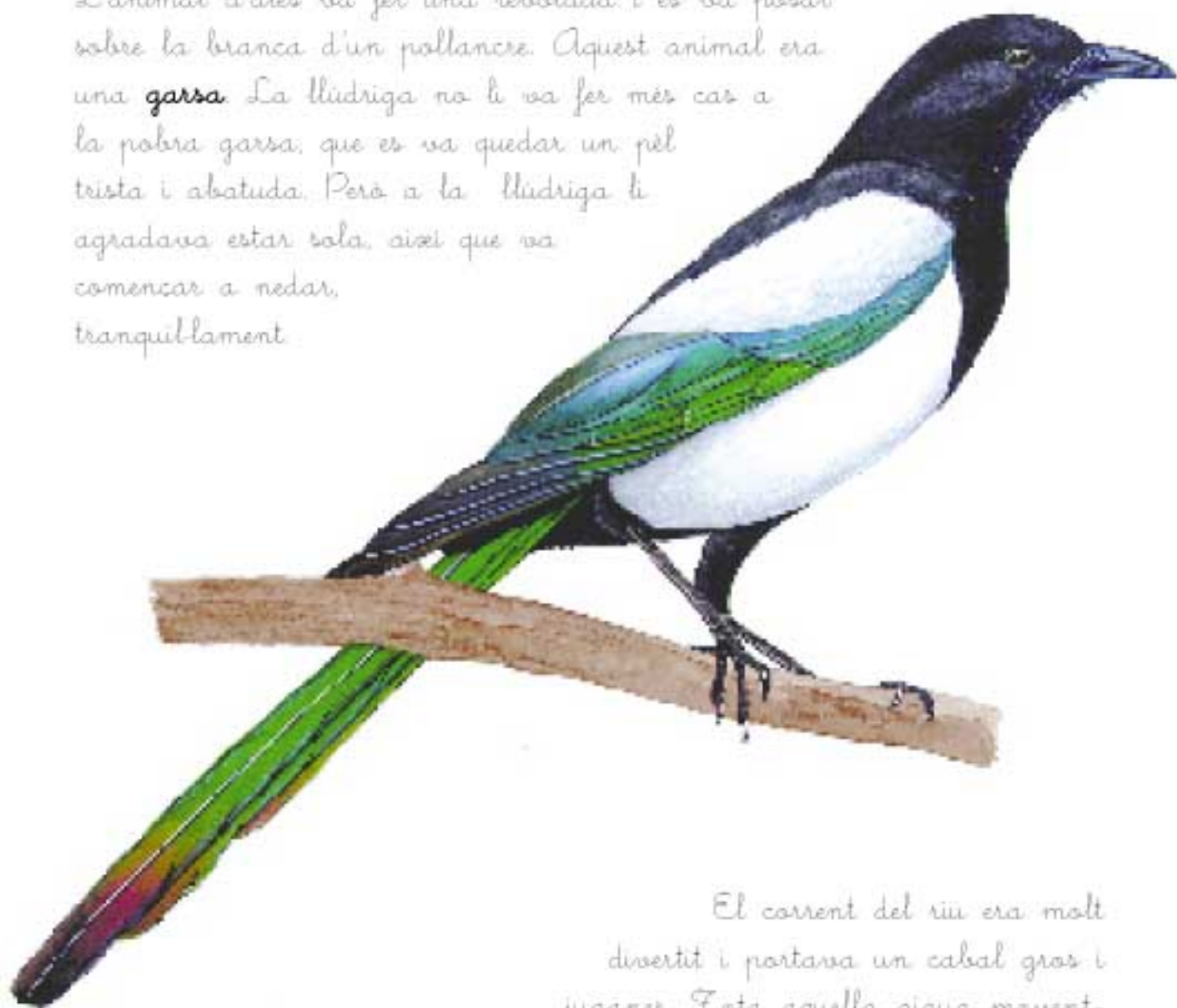
-Deixa de cridar, carallot! Que et passa? -va insistir la llúdriga, que ja començava a empi-
par-se amb aquell animal
que tenia posat sobre el
cap.

-Txaaa! Estic assajant,
que no ho veus? Sóc un
animal d'ales i canto.

-Més que cantar, a mi em
sembla que crides -va res-
pondre la llúdriga molt
desagradable. S'acabava de
llevar i no tenia un desper-
tar gaire alegre.

L'animal d'ales va fer una revolada i es va posar sobre la branca d'un pollancre. Aquest animal era una **garra**. La llúdriga no li va fer més cas a la pobre garra, que es va quedar un pèl trista i abatuda. Però a la llúdriga li agradava estar sola, així que va començar a nedar tranquil·lament.

El corrent del riu era molt divertit i portava un cabal gros i juganer. Tota aquella aigua movent-se de pressa feia moltes pessigolles a la llúdriga, que es va deixar arrossegar riu avall ben distreta.

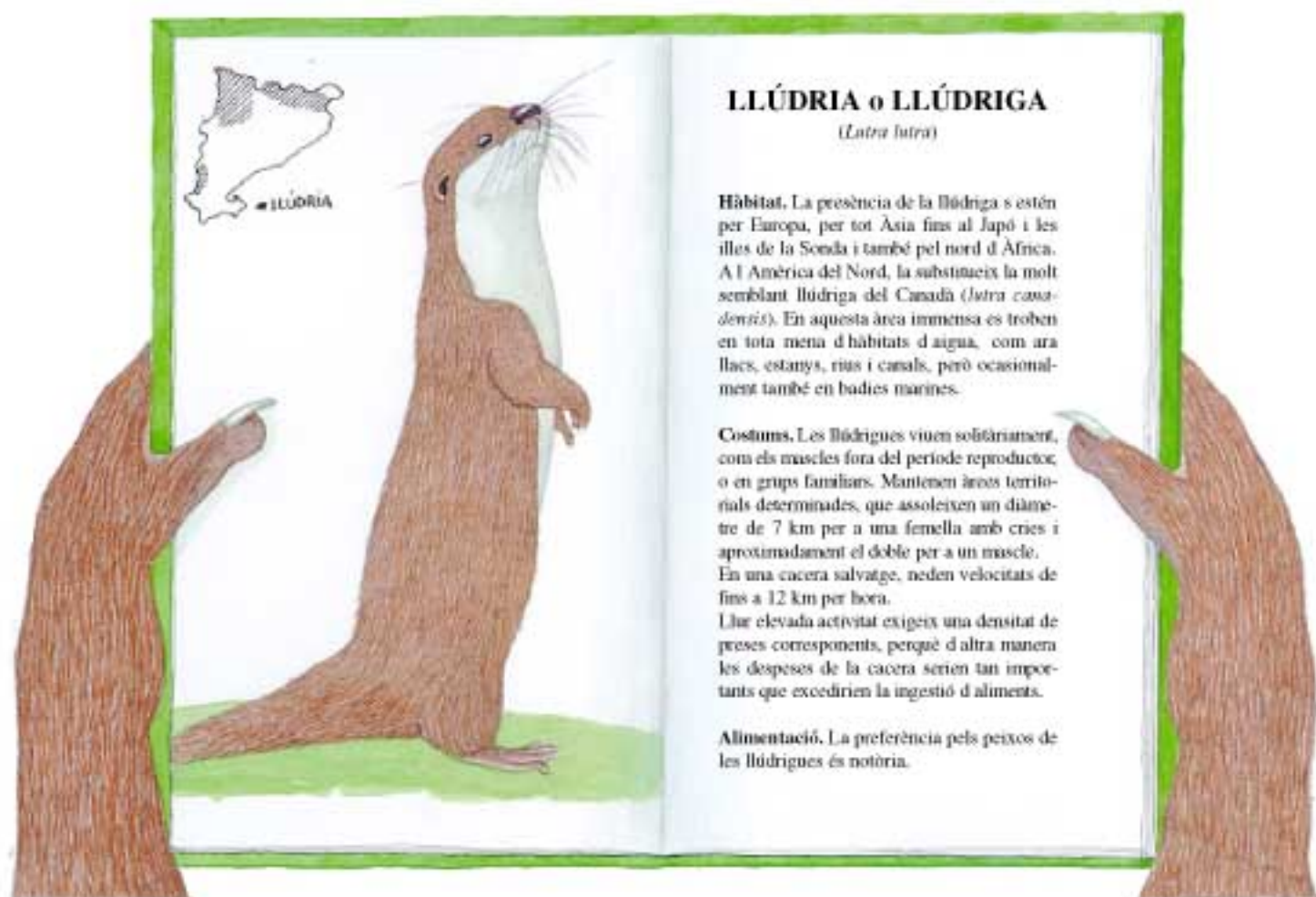

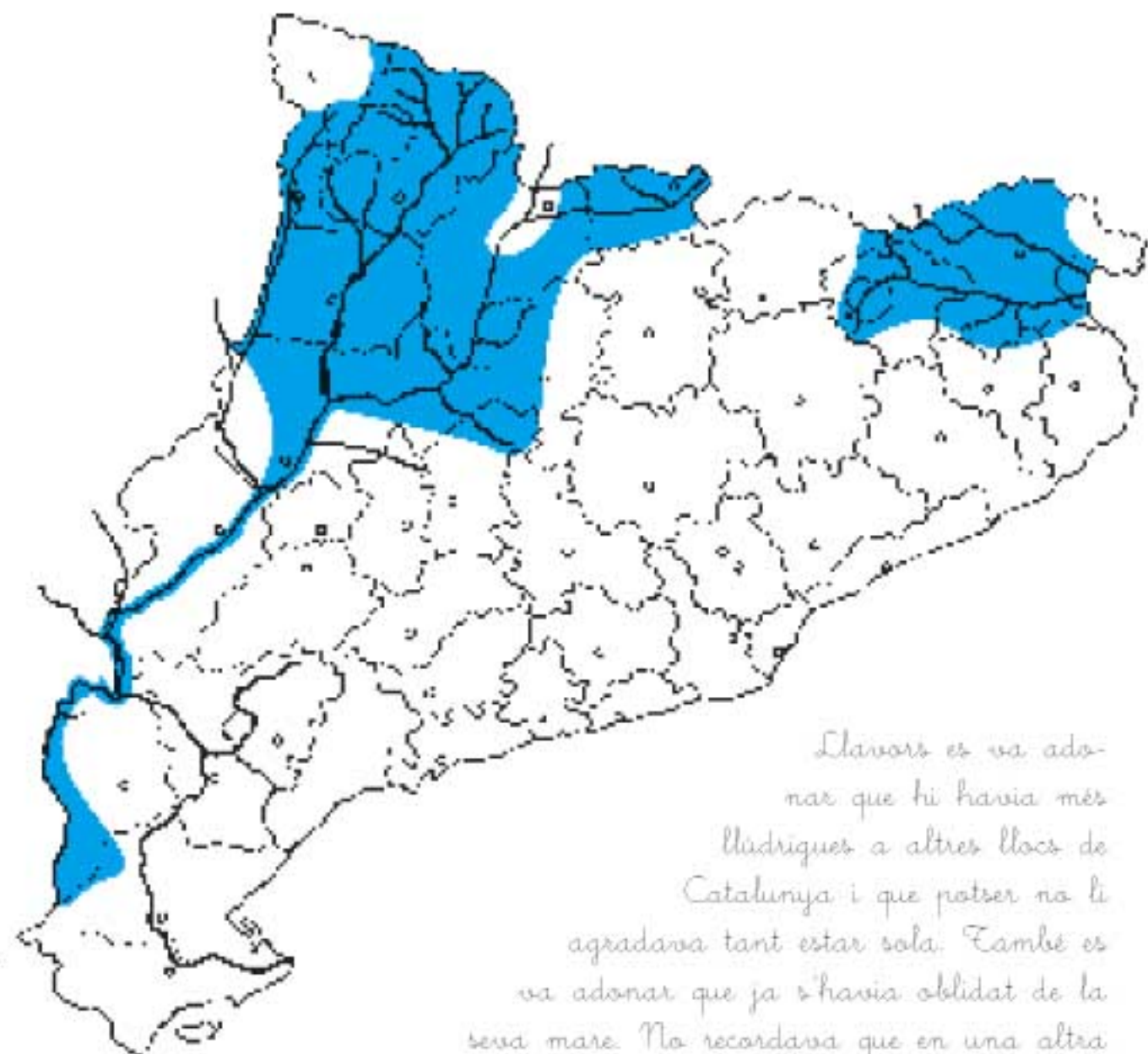
Movent-se entusiasmada pel riu, va deixar enrere l'últim tram que coneixia. Havia sortit dels límits on sempre havia viscut. Així, fent voltes per l'aigua del riu, va topar amb una cosa desconeguda:

Per damunt l'aigua flotava la tapa d'un llibre que s'havia trencat. La llúdrega, curiosa, no va dubtar gens a córrer cap a aquell objecte, el va agafar amb la boca i va nedar fins a la vora del riu on va trobar una pila de llibres.

Va començar a llegir els llibres i anava passant les pàgines amb les pates, i es que podia remenar objectes amb les mans amb gran habilitat! Aquells llibres eren atles de Catalunya i quies d'animals on s'explicava el nom de les coses. Va veure una fotografia del riu on ella vivia i tenia un nom: *Algars*. També va descobrir que aquest riu es trobava dins d'una terra molt gran que es deia Catalunya i que hi havia molts més rius i boscos i muntanyes i cadascun tenia el seu nom. Després va veure la seva imatge en un altre llibre, i es va espantar. Com havia anat a parar ella dins d'aquell llibre? I va descobrir el seu nom: *llúdriga*.

Llavors es va adonar que hi havia més llúdrigues a altres llocs de Catalunya i que potser no li agradava tant estar sola. També es va adonar que ja s'havia oblidat de la seva mare. No recordava que en una altra època havia estat amb més llúdrigues.

La llúdrega era tan feliç que va aixecar enlaire les dues potes del davant i amb el cos recte va començar a riure. En aquell moment es va sentir un "Eeaaac!", era la garsa aturada sobre un arbre. Però aquest cop no li sabia greu que fos allí, perquè necessitava explicar-li a algú tot allò que havia après.

-Hola, animal amb ales! Més ben dit, hola, garsa! -va exclamar eufòrica la llúdrega.

-Gar... què? A mi no m'insultis! -va dir la garsa, ignorant i indignada.

-No és un insult, carallot, és el teu nom. He descobert que les coses tenen nom. El riu on vivim és l'Algars i som en una comarca que es diu la Terra Alta.

La garsa se la mirava desconfiada, però encuriada. La veritat és que a ella li agradaria molt creure que les coses tenien noms. I, sobretot, que els animals amb ales tenien noms diferents. Perquè ja estava farta de competir amb aquells que sabien cantar molt bé. Ella era diferent. Potser no sabia cantar, però tenia altres qualitats.

-Jo em dic llúdrega.

-Quins noms més complicats, tu. Jo, si no et sap greu, et diré Driga.

-va dir la garsa.

-Em sembla molt bé, a mi també m'agrada... **Driga**... quin nom més bonic!

La garsa i la Driga ja s'havien fet amigues i van fer el camí de retorn a casa juntes, l'una nedant pel riu i l'altra volant per l'aire fresc d'aquella primavera. La Driga no podia parar d'explicar-li totes les coses que havia après i entre les dues van decidir emprendre un viatge cap als diferents llocs de Catalunya on hi havia més llúdriques i explicar a tothom qui trobessin el nom de les cases.

L'estació de les flors acabaria aviat. La brisa que acaronyava el riu Algars es convertiria en una onada de forta calor estiuenca. En aquesta estació de l'any, només queda aigua en basses aïllades. El viatge també els serviria per anar a zones on l'estiu és menys dur, cap a les serralades del **Pirineu**.

Van caminar i volar, tot un dia i un altre sense dormir. Tenien tanta empenya que no notaven el cansament. Despuntava el dia i la Driga tenia molta son i molta gana. Van decidir fer parada en una riera a prop d'un poble anomenat

Horta de Sant Joan. Aquell

lloc era ple de muntanyes rocoses amb formes quadrades. Hi havia grans planures que només eren destorbades per aquelles carenes en forma de daus.

Eren els **Ports de Paals**

La Driga es va posar a dormir sobre unes fulles, entre uns troncs vells. Ara no tenia el seu cau, però estava cansada i igualment dormiria.

La garsa, que no necessitava dormir tant, va anar a volejar per la zona. Va arribar a una masia que estava envoltada de llargs camps d'ametllers i es va posar sobre una branca a menjar ametlles.

Aquella masia era plena de nens que escoltaven atentament la veu del seu professor: "Aquestes muntanyes que veieu van servir d'inspiració perquè el reconegut pintor **Picasso** iniciés un nou estil de pintura que més endavant s'anomenaria el **cubisme**". La garsa es va quedar embadalida escoltant la història d'aquell pintor, un gran geni. Ella també podia ser pintora.

Si seré pintora -es va dir a ella mateixa. D'una revolada va girar cua i va tornar per explicar-li a la lludriga la seva nova decisió. Però quan va arribar a la riera va preferir continuar el viatge i guardar-ho en secret.

Van travessar l'**Ebre**, un dels rius més cabalosos de la península Ibèrica que passa per Catalunya, i van tirar afluent amunt, pel **Segre**, fins que van arribar a un tram del riu que estava una mica brut. La Driga s'ho passava tan bé nedant contracorrent que no s'havia adonat del trajecte que seguien i de cop i volta va topar amb alguna cosa.

-Ui, quin mall- va dir la Driga movent el cap d'un costat a l'altre.

Era una ampolla de vidre. Va alçar la vista i va veure al seu costat una ciutat que contornjava el riu. Algun d'aquells homes que tant escrivièn i pensaven sobre els noms de les coses s'havia oblidat del nom de tots els qui habitaven el riu, perquè imprudentment havia llançat aquella ampolla, com si res. La Driga va posar-se molt trista. No entenia aquella actitud. Però les ganes que tenia de veure les seves companyes van ajudar-la a emprendre el camí de nou i a continuar nedant.

La Driga, però, estava una mica perduda. Li va dir a la garsa que el millor seria separar-se per explorar la zona i veure quin era el camí que havien de prendre. La garsa se'n va anar amb una revolada i la Driga va sortir de l'aigua i travessant el bosc va anar a la cerca d'algun turó des d'on poder veure millor tota la zona.

Mentrestant, la garsa amb un senzill vol d'inspecció ja havia detectat el nou afluent que havien de prendre, però ella, que era molt tafanera, va allargar la visita per conèixer més coses. Passejant, passejant, va veure uns nens que pintaven asseguts a terra. Un dels nens havia pintat un camí molt recte i unes muntanyes que semblaven les d'Horta de Sant Joan. La garsa se'l va mirar i va pensar: "Aquest noi arribarà lluny, a la seva edat Picasso encara no sabia que era el cubisme, i mira-te'l, ell!". Va ser llavors quan a la garsa se li va acudir que si li pintava un quadre cubista a la seva amiga Driga se sentiria millor. No s'ho va pensar dos cops: quan els nens van estar una mica despistats, va fer un vol en picat com si fos un rapinyaire i anés a caçar un ratolí, va agafar un color blau i un paper amb el bec i va sortir disparada cap al cel. Amb un plis plas es va posar davant el paper blanc i va començar a dibuixar.

Quan el va tenir acabat, ben bé no sabia com titular-la, però n'estava orgullosa i havia sigut molt feliç fent-la. Va volar fins al riu, on la Driga ja l'esperava i li va oferir el dibuix. La Driga, sempre buurlata, es va posar a riure:

- Què és això? La petjada d'un camió o el recorregut d'un barrufet que destenyeix? ha, ha, ha! -va continuar rient la Driga, que no s'adonava del mal que feia a la garsa.

- Si, tu riu -va contestar ella, orgullosa-: els genis mai no són reconeguts, ja ho deia Picasso!

-P... què? Està bé, no me'n ric més.
Segueix practicant i segur que te'n surts.

Van continuar pel riu, però abans la garsa havia de fer una cosa. La Driga va emprendre el camí mentre la garsa tornava a la placa on encara eren els nens. Els va tornar el llapis de color i també el full, que ara tenia un dibuix. Els nens es van quedar palplantats.

Un d'ells, el més eixerit, va agafar el dibuix i se'l va mirar:

- Es un riu net i bonic -va dir molt convençut.

La garsa va fer un "Eeaaac!" d'agraïment i els nens van riure. Llavors va aixecar el vol amb molta més energia; algú havia reconegut el seu geni artístic. Tot seguit, es va dirigir cap al tram inferior de la Noguera Pallaresa, on s'havia de trobar amb la Driga.

Mentre la Driga esperava la garsa, va veure que algú xipollejava a prop seu. No s'ho podia creure, era una llúdriga. S'hi va acostar, contenta, i la va saludar.

-Mare! -va respondre la llúdriga.

-No, jo no sóc la teua mare, llúdrigot. On és la teua mare? -va preguntar la Driga.

-No ho sé! -va ploriquejar el llúdrigot- jo estava jugant i la mare em va dir que no me n'anés, perquè nosaltres vivim a l'altra banda del riu, però no li vaig fer cas i vaig caure pel mur i he passat dos dies sol i quan vaig voler tornar el mur no em va deixar i no puc trobar la meua maaaaareeeeeeeeeee!

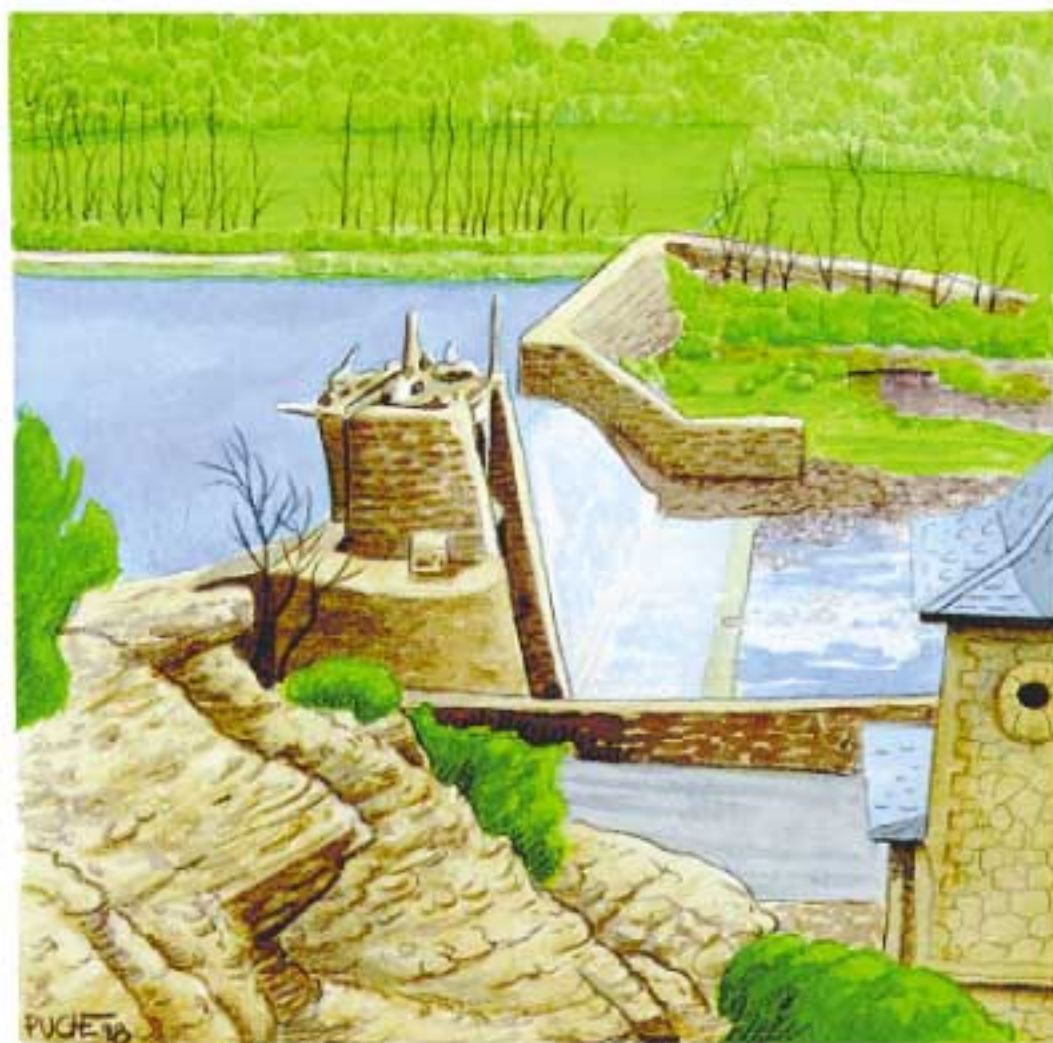
El llúdrigot plorava desesperadament i la Driga no sabia pas que fer. Escolta'm bé llúdrigot, no et preocupis. Quan vegis arribar un animal amb les ales negre i blanc, no t'espantis, és la meua amiga. Ella et cuidarà mentre jo trobo la teua mare.

La Driga va investigar el que estava passant. El mur era una presa d'una **minicentral hidroelèctrica** construïda al riu Segre mateix. Les altres lludrigues, i la mare del lludrigot entre elles, devien ser a l'altra banda de la presa i no podien anar a buscar el lludrigot. La Driga estava molt i molt trista, no solament no podia ajudar aquell pobre lludrigot, sinó que no podria veure les seves companyes.

La Driga va tornar amb el lludrigot que ja dormia vetllat per la garsa, i li va explicar a la seva amiga tota la història.

-Aquests humans! -va queixar-se la garsa-. No entenen res, però ja trobarem una solució, Driga.

-Sí, quan la trobarem? Quan el lludrigot ja sigui gran i s'hagi oblidat de la seva mare? -va demanar la Driga.

La garsa no va saber què dir-li. Perquè no hi havia res a dir.
Arran del que havia passat, la Driga començava a recordar
la seva mare.

La mare, l'havia tinguda en una època qualsevol de l'any i el seu
pare havia continuat el seu trajecte riu amunt. La Driga havia estat
dos mesos dins la panxa de la mare i amb ella havien nascut dos
germanets més. Però, al cap d'un any, la Driga i els seus germans es
van separar de la mare, perquè ja s'havien fet grans i cadascú havia
de començar la seva pròpia vida. És per això que la Driga no recor-
dava la seva mare.

Van passar alguns dies, i la Driga no hi trobava cap solució. Una tarda que encara estava mig adormida, la garsa va veure uns moviments estranys al final del tram del riu, gairebé a tocar de la central. Eren tres lludrigues que s'acostaven nedant de pressa cap a on eren ells.

-Txeac-txeac-txeac! -va fer la garsa, que no podia articular ni una paraula.

La Driga es va despertar i va veure les seves companyes. Eren la lludruga mare i dos lludrigots més. El lludrigot perdut va aixecar els ulls i, tot i les lleganyes, va veure la seva mare que de seguida el va agafar i el va començar a amanyegar i a tirar a l'aigua per jugar-hi. La Driga estava emocionada.

La llúdriga mare li va donar les gràcies per tot el que havia fet i li va explicar que els humans havien construït un pas perquè els peixos i les llúdrigues poguessin anar d'un costat a l'altre de riu. La Driga es va posar molt contenta i el lludrigot se li va tirar a sobre per jugar amb ella.

-Ho veus? Tot s'ha solucionat, lludrigot -va dir la Driga.
-Escalta, per què em dius sempre **lludrigot**? -va preguntar ell.

I la Driga li va explicar que aquell era el seu nom, tot recordant quin era l'objectiu del seu viatge.

La garsa i la Driga, contentes perquè el problema s'havia resolt, se'n van anar cap a nous paratges. Van deixar enrera el Segre, ben bé sota la seva confluència amb la Noguera Pallaresa, la qual obria un difícil camí entre la serra de Mont-roig i la serra Carbonera

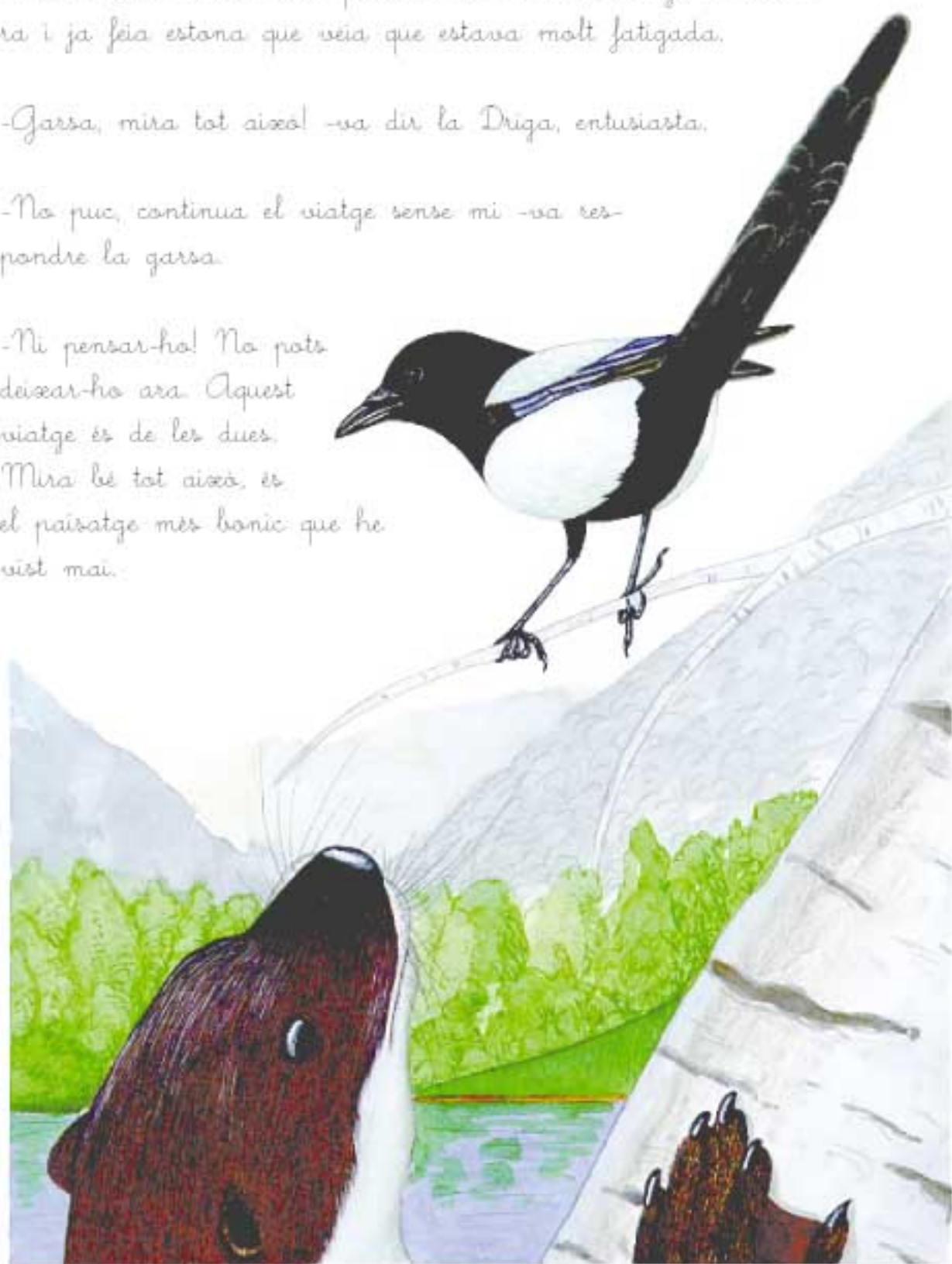

Havien recorregut molt i molt tros de riu. Per això la garsa estava cansada, tant, que ja gairebé no tenia esma de volar. Se sentia esgotada i, sense dir res a la Driga, es va parar a l'ombra d'un arbre. La Driga va girar el cap i va veure que la garsa s'havia aturat. Tot el camí havia estat pendent de la seva amiga voladora i ja feia estona que veia que estava molt fatigada.

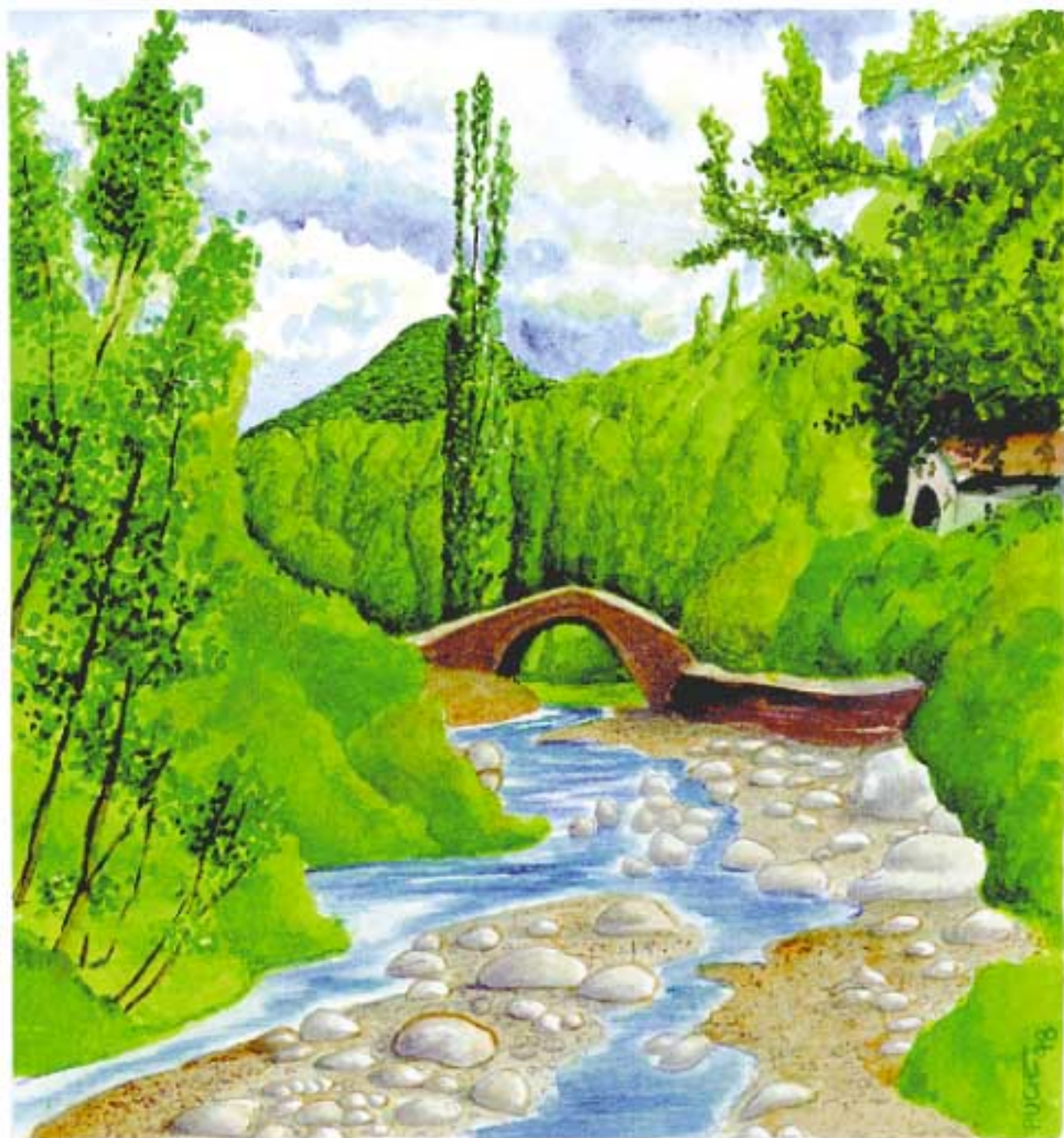
-Garsa, mira tot això! -va dir la Driga, entusiasta.

-No puc, continua el viatge sense mi -va respondre la garsa.

-Ni pensar-ho! No pots deixar-ho ara. Aquest viatge és de les dues. Mira bé tot això, és el paisatge més bonic que he vist mai.

I tenia raó. El riu travessava un túnel de vegetació, perquè el bosc de ribera arribava fins arran de l'aigua que s'entretenia en lents meandres. S'havia començat a fer de dia, les ombres es multiplicaven i els petits rajos de llum que s'escalaven pels forats que les fulles deixaven feien jocs de colors sobre l'aigua. La garsa va aixecar el cap, i per un moment va oblidar el cant, la pintura, les ales cansades i tot el que l'amoïnava. Va tancar els ulls i va començar a sentir el xiuxiueig del vent i l'embat agradable de l'aigua contra els marges.

Va tornar a obrir els ulls i va mirar cap amunt. L'arbre que la resguardava tenia l'escorça plena d'anelles horitzontals que el feien pujar cap amunt fins a tocar les fulles platejades que es movien d'un costat cap a l'altre.

-Mira, garsa -va dir la Driga-: aquest arbre és un **àlber**, s'assembla a un **pollancre**, però les seves fulles tenen un costat verd i l'altre blanquinos. Te'n recordes? Hem d'explicar el nom de totes aquestes coses, i tu també els has d'aprendre.

-Exact! Exact!
-va cridar la garsa- Anem, no perdem més temps!

La Driga es va sentir molt contenta i van continuar el viatge.

No gaire lluny d'on s'havien aturat, van trobar un toll on les aigües reposaven una mica més tranquil·les. Els pollancrec i arbres guardaven els límits del toll i les **papallones** omplien l'empedrat irregular de la llera del riu. Eren a l'època de l'aparellament. La Driga, juganera, va passar el morro entre tot aquell munt de coloraines. Les papallones van sortir en un rebombori que es va escampar formant un suau remolí de colors. La Driga i la garsa s'ho miraven fascinades.

El tall era format per petits bracos d'aigua que anaven i venien del camí que marcava el riu. La Driga va nedar per un d'aquests bracos i, al fons, li va semblar veure un cau igual que el seu, s'hi va acostar a poc a poc i, quan va ser dintre, es va adonar que era buit. Potser hi havia viscut alguna llidriga, però ara estava abandonat. El sol ja era insuportable per a la Driga, i va decidir aprofitar el cau i posar-se a dormir. La garsa es va quedar descansant a fora.

-Fors, fors, fors, fors! -va xisclar algú-, fors d'aquí intrús, qui ets?
Què fas aquí?

La Driga va fer un bot, es va donar un cop contra el sostre del
cau i va sortir disparada cap al riu, on l'aigua la va despertar.
Quan va treure el cap, poruga, per sobre el riu, tot era fosc. La nit
havia arribat sense avisar i alguna cosa es movia davant seu.
-Hala... -va dir, temerosa-, no et vull fer mal, vull ser amiga teva...

De les ombres i el negre del bosc va aparèixer una gran llúdrega. Era imponent, aixecava el cap amb orgull i semblava més important que la resta de llúdrigues que havia vist. Va mirar la Driga amb arrogància i li va preguntar:

- Ho repeteixo, què fas aquí? I, sobretot, què fas dins del meu cau?
- Ets una llúdrega! Jo també!
- Això ja ho veig, sóc vell però no tant -va acusar la llúdrega.
- Ho saps? Que bé! Mira jo...

I la llúdrega li va començar a explicar el motiu del seu viatge i tot el que els havia passat. A poc a poc, aquella llúdrega grossa i arrogant va anar canviant el seu posat de senyor. Quan la Driga va acabar la seva narració,

la llúdrega vella ja se la mirava amb ulls tendres.

-Diriga, jo sóc el Savi. Tinc molts anys i he viscut a molts d'aquests llocs que m'expliques. Em portes molts records, però tots no són bons. Fa molts anys, Catalunya era plena de llúdriques. Els nostres avant-passats vivien en uns paratges molt més lliures que els que ens ha tocat de viure a nosaltres. Vivien bé, ja ho crec... Però ràpidament els humans van començar a pensar-se-les per acabar amb aquesta tranquil·litat.

Les contrades es van omplir de llegendes que deien que ens ho menjàvem tot. Ens van començar a perseguir per molestar els pescadors, de fet, per menjar-nos els peixos que els pescadors creien que havien de ser per a ells; ens cacaven per aconseguir la nostra pell... de vegades em fan riure, aquestes històries explicava el Savi mentre la Driga i la garsa, amagada rera una branca, escoltaven atentament.

-Fa uns quants anys, els boscos i rius on
vivíem van començar a canviar.

Catalunya s'omplia de fàbriques i de
contaminació que va fer emmalaltir les
nostres companyes, els va destrossar els
hàbitats i va trencar les famílies separant-
les amb murs i carreteres que impedi-
en que passessin d'un riu cap a l'altre.

La Driga va recordar el pobre lludrigot, però no li ho va explicar al Savi per a ell seria massa trist pensar que algunes coses encara no havien canviat.

- M'escoltes, petita? -va dir el Savi a la Driga.

- Sí, sí, i tant!, m'impessiona molt tot això.

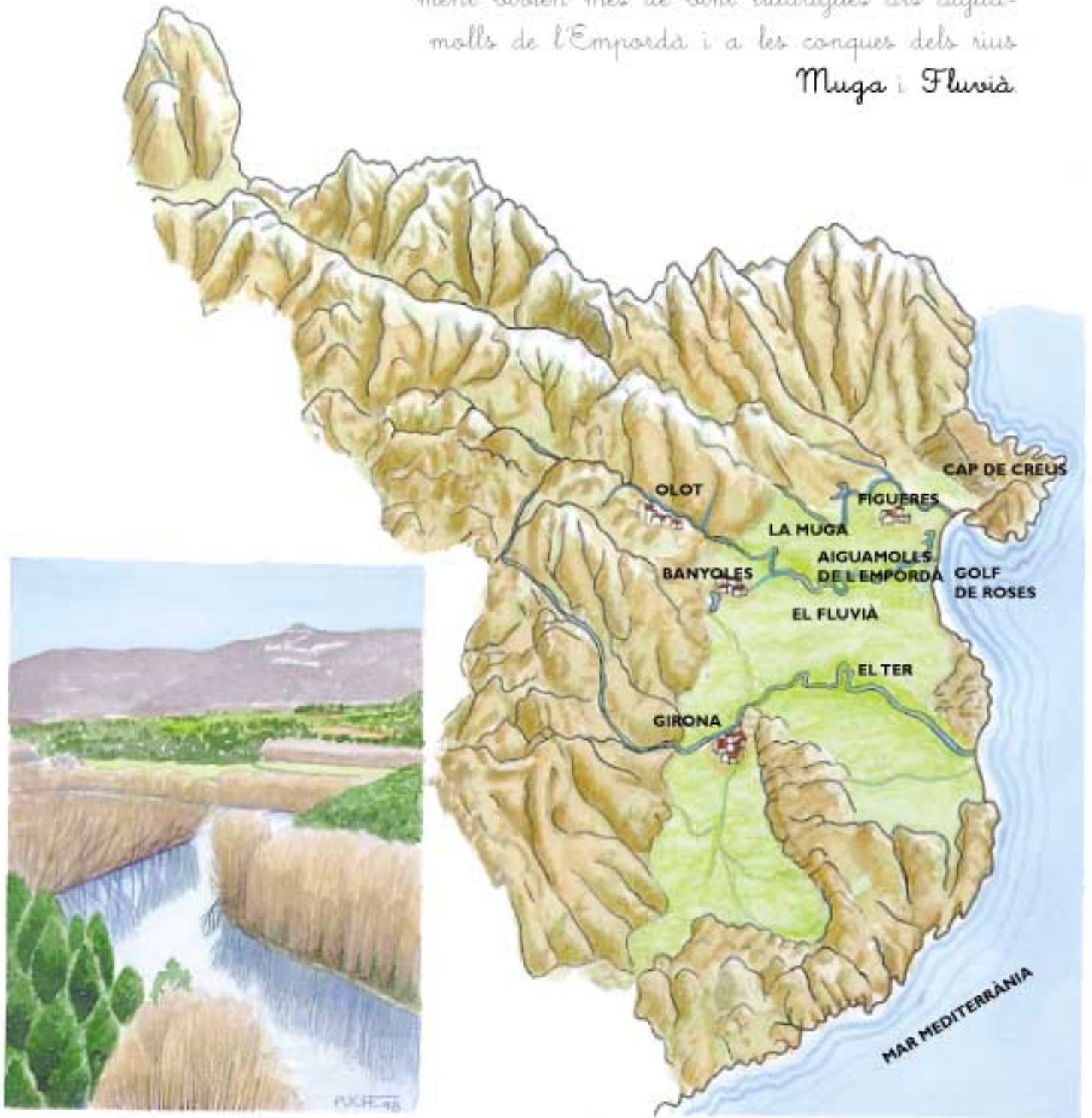
- Ai, sí, filleta, es molt dur -el Savi s'entristia mentre explicava la història-. La contaminació no només ens afecta a nosaltres. També als peixos que mengem i al menjar dels peixos. Però ultimament em sembla que els temps canvien. He estat xafardejant i sé de bona tinta que hi ha un grup d'homes i dones que volen ajudar-nos. Han començat a vigilar i educar la gent perquè no contaminin els rius i no deixen que ens matin ni ens perseguixin. Som poques les que quedàvem per aquestes terres. Però ells s'han preocupat de facilitar les coses perquè cada cop en siguem més. Si ja no ho veuràs, però d'aquí uns anys tornarem a ser moltes lludrigues. Tu sí que ho veuràs, petita!

La llúdrega Savi havia viscut als **aiguamolls de l'Empordà** on ara no quedava cap llúdrega, però els humans que volien ajudar-les hi havien portat llúdrigues d'altres llocs de la Península. Aquests humans eren ajudats per moltíssims nens i nenes de l'Empordà, del Pla de l'Estany i de la Garrotxa, que s'havien unit per netejar els rius en uns grups que portaven el seu nom: **Els grups llúdrega**!! Però el Savi va dir a la Driga que no es fes gaires il·lusions d'arribar als aiguamolls. Perquè tota aquella gent que es movia per ajudar-les ho feia el millor que podia, però encara faltava molt de temps perquè una llúdrega pogués anar d'una banda a l'altra de Catalunya sense trobar-se amb entrebancs insuperables.

A poc a poc, s'aniria aconseguint que més i més companyes poguessin viure per aquestes terres. Ell ja sabia de bona tinta que actualment vivien més de vint llidriques als aiguamolls de l'Empordà i a les conques dels rius Muga i Fluvià.

La Driga somniava igualment amb arribar als aiguamolls i veure les lli-drigues amigues i jugar amb elles. Es va acomiadar del Savi i va emprendre el viatge riu amunt. Mentre neda-va, encara recordava les paraules del Savi que descrivien les llacunes i maresmes de l'Alt Empordà, amb aigües càlides propi del mar. Gairebé podia notar el clima mediterrani i veure els **oms** i **freixes** al llarg del riu Muga.

Però no podia parar de pensar en tot el que el Savi li havia explicat. Li donava voltes i voltes i... on era la garsa? La Driga la va cridar i finalment va aparèixer entre els arbres:

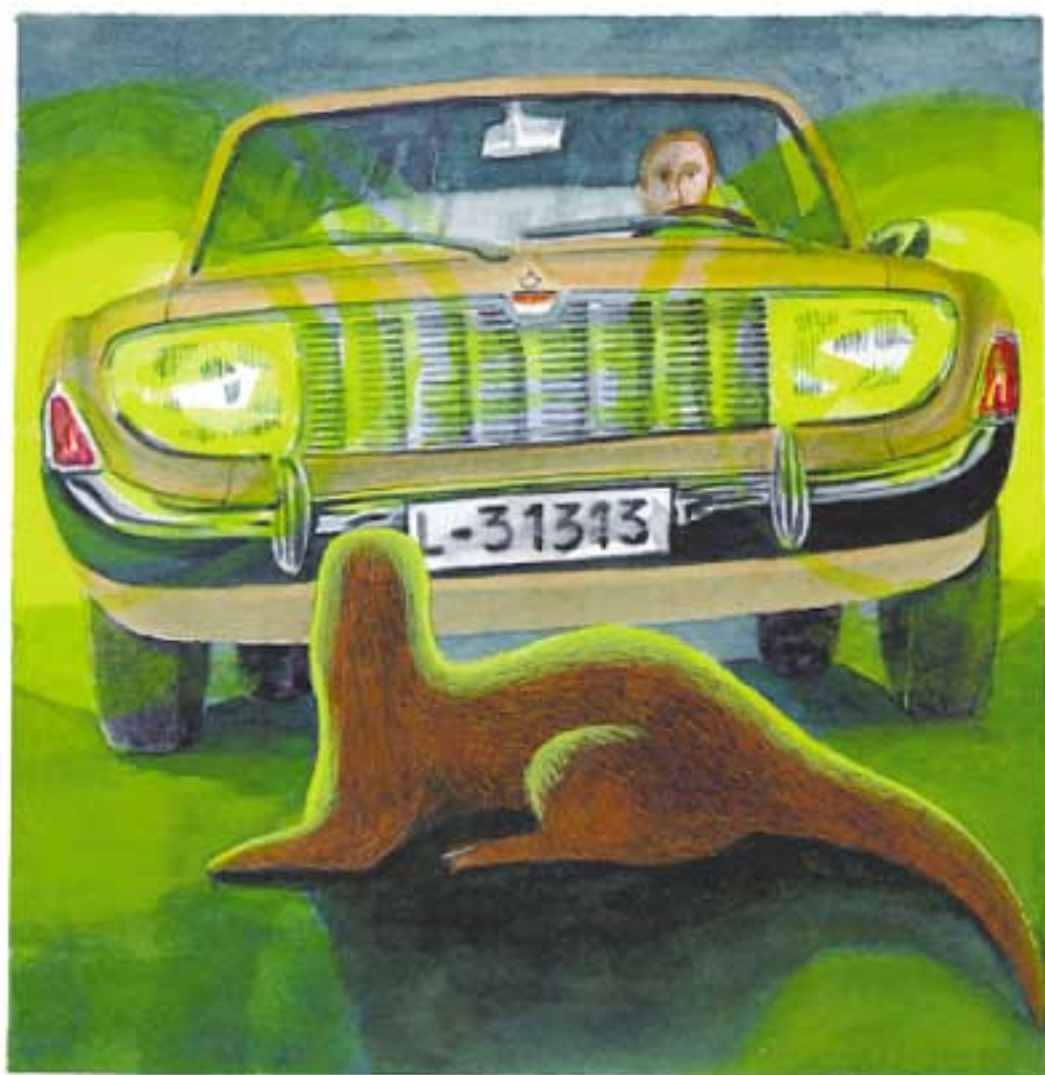
-On eres, carallot? -li va preguntar la Driga.
-Darrera un arbre. He sentit el que el Savi t'explicava -li va dir la garsa-; segur que els humans us ajudaran, no et posis trista...

Van continuar el viatge en silenci. Van arribar a un gran mur que ja no els deixava avançar més. Era la presa del **pantà de Sant Antoni** prop del poble de Tremp, al Pallars Jussà.

Van decidir sortir del riu i continuar per terra. Van arribar al peu d'una carretera, la garsa va volejar per sobre els cotxes.

La Driga, quan va trobar el moment, va començar a creuar la carretera i, de sobte, uns llums se li van tirar a sobre i un cop fort la va estabornir i tot era dolor...

-Mira, sembla que comença a despertar-se -deia una veu agradable-.
Hola, llúdriga, com estás? Tranquilla, aquí et curarem.

La veu continuava parlant i ella se sentia el cos adolorit. Un cotxe l'havia atropellada en passar la carretera. L'havien portada a l'hospital de les llúdrigues, el **Centre de Reproducció del Pont de Suert**, on curaven totes les llúdrigues ferides.

Va aixecar una mica el cap i va veure la garsa a través del vidre. La garsa havia patit molt per la Driga. Ara estava més tranquil·la de veure-la, però no sabia si es treballava bé del tot. Quan l'home que cuidava la Driga va sortir, la garsa va entrar de pressa dins la caseta. Portava un objecte brillant al bec que va posar al coll de la Driga.

- Kola, amiga garsa! Me n'alegro molt de veure't! -va dir la Driga.
- Jo també. t'he portat això, t'agrada?

Era un vidre d'ampolla que havia quedat polut per la força del riu.
Semblava una pedra preciosa.

- Sí, m'agrada -va dir la Driga.

- Ja sé a què em dedicaré: seré joiera -va dir, contenta, la garsa-; sempre veig les coses brillants i les agafa amb el bec. He pensat que puc gravar-hi el nom de les coses, i així tothom sabrà com es diuen els arbres i els rius i els ocells...

La garsa somniava amb tot el que faria, mentre la Driga començava a adormir-se un altre cop. Quan la Driga es recuperés, segurament la tornarien a la seva terra d'origen, o potser la deixarien allà mateixa. No ho sabia, ara sabia moltes coses i segur que, quan estigués bona, continuaria explicant a tothom el nom de les coses, del riu Ebre, del Segre, de la Noguera, de la Muga, del Fluvià, dels Aiguamolls de l'Empordà, de la mar Mediterrània i d'aquesta terra, Catalunya.

QUÈ POTS FER TU PER AJUDAR LES LLÚDRIGUES?

- Col·labora en les plantades populars o recollides d'escombraries que es facin planificadament en els rius..
 - Demana als teus pares que vagin poc a poc per les carreteres properes als rius o aiguamolls, sobretot si és de nit, per evitar atropellar una llúdriga.
 - Recorda que no has de menjar peixos petits ja que esdevindran, un cop adults, un dels plats preferits de la llúdriga.
 - Explica als teus amics aquesta història de manera que puguin col·laborar amb tu per aconseguir uns rius nets i plens de vida.
-

ADRECES ÚTILS

Oficina d'Informació Ambiental

Departament de Medi Ambient
Generalitat de Catalunya
Correu electrònic: wsia@correu.gencat.es
Web a Internet: www.gencat.es/mediamb
Av. Diagonal, 525
08029 Barcelona
Tel. 934 445 000

Direcció General del Medi Natural

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca
Gran Via de les Corts Catalanes, 612
08007 Barcelona
Tel. 933 046 700

Associació d'Amics del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà

El Cortalet
17486 Castelló d'Empúries
Tel. 972 454 672

Centre de Llúdrigues d'El Pont de Suert

Carretera de Poble de Segur, s/n
25520 El Pont de Suert
Tel. 973 690 264

Parc Zoològic de Barcelona

Parc de la Ciutadella, s/n
08003 Barcelona
Tel. 932 256 780

Generalitat de Catalunya

Amb la col·laboració de:

